

Jenta på klippen

Lucinda Riley

Jenta på klippen

Oversatt av Elisabeth Sætvedt

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Girl on the Cliff*
Oversatt av Elisabeth Sætvedt

Copyright © Lucinda Riley, 2011
All rights reserved.
First published in Great Britain in the English language by Penguin
Books Ltd.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2012

ISBN 978-82-02-37818-9

1. utgave, 1. opplag 2012

Foto av klippen: © Chad Ress/Gallery Stock
Foto av jenta: © Big Cheese Photo/Alamy
Sats: Type-it AS, Trondheim
Trykk og innbinding: ScandBook AB, Sverige 2012

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no



Til Stephen

«So we beat on, boats against the current, borne
back ceaselessly into the past.»

F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby*

Aurora

Jeg er jeg.

Og jeg skal fortelle deg en historie.

Ordene ovenfor er de vanskeligste for alle forfattere, har jeg hørt.

Sagt på en annen måte: Hvordan alt begynner. Jeg har plagiert min yngre brors første forsøk på å skrive en historie. Den første setningen hans har alltid gjort inntrykk på meg med sin enkelhet.

Så, nå har jeg begynt.

Jeg må advare deg: Jeg er ingen ekspert på dette. Jeg kan faktisk ikke huske sist jeg skrev noe som helst. Jeg har alltid brukt kroppen til å fortelle, skjønner du. Siden jeg ikke kan gjøre det mer, har jeg bestemt meg for å bruke hodet til å fortelle.

Jeg skriver ikke dette med tanke på publisering. Begrunnelsen er nok langt mer egoistisk. Jeg er kommet til det punktet i livet alle frykter – det punktet da jeg fyller dagene mine med tanker om fortiden fordi det er lite fremtid igjen.

Det gir meg noe å gjøre.

Og jeg tenker at historien min – historien om meg og familien min, en historie som begynte nesten hundre år før jeg ble født – er interessant.

Jeg vet at alle mener det om sin egen livshistorie, og det er sant. Alle mennesker har et fascinerende liv, befolket som det er med både snille og slemme mennesker.

Og det skjer nesten alltid noe magisk et sted på veien.

Jeg er oppkalt etter en prinsesse i et kjent eventyr. Kanskje det er derfor jeg alltid har trodd at det finnes magiske krefter. Etter hvert som jeg er blitt eldre, har jeg forstått at et eventyr

er en allegori over livets storartede dans, den vi fremfører fra vi er født.

Og vi slipper ikke unna før vi dør.

Derfor, kjære Leser – jeg kan kalle deg det fordi jeg må forutsette at historien min har funnet et publikum hvis du leser dette – la meg fortelle deg den.

Siden mange av personene døde før jeg ble født, har jeg tenkt å la fantasien hjelpe meg med å gjøre dem levende.

Jeg sitter her og grunner på historien som er overlevert gjennom to generasjoner før den nådde meg, og jeg synes jeg må forklare at det finnes ett hovedtema. Det er naturligvis kjærlighet, og valgene vi alle tar på grunn av den.

Mange av dere vil straks tro at jeg snakker om kjærlighet mellom mann og kvinne, og ja, det er mye av det, men det er også andre viktige og like sterke uttrykk for kjærlighet. Den mellom en forelder og et barn, for eksempel. Og så har vi den abnorme, destruktive og ødeleggende sorten.

Det andre temaet i denne historien er den store mengden te folk ser ut til å helle i seg – men nå er jeg ute på viddene. Tilgi meg. Slik er det med mennesker som føler seg gamle. Nå må jeg komme i gang.

Jeg skal lede dere gjennom historien og avbryte når jeg mener det er nødvendig å forklare noe mer inngående, for det hele er innviklet.

For å gjøre alt sammen enda mer komplisert, tror jeg at jeg begynner et sted mot slutten av historien da jeg var et morløst barn på åtte år og befant meg på toppen av en klippe med utsikt over Dunworley Bay, mitt yndlingssted.

Det var en gang ...

Kapittel 1

Dunworley Bay, West Cork, Irland

Den lille skikkelsen sto farlig nær klippekanten. Den sterke vinden fikk det tykke, lange røde håret til å stå som en fane bak henne. En tynn, hvit bomullskjole nådde henne til anklene og gjorde det mulig å se de små, nakne føttene. Hun sto med utstrakte armer og håndflatene pekende mot det frådende, grå havet nedenfor. Det bleke ansiktet var vendt oppover, som om hun ville ofre seg selv til elementene.

Grania Ryan sto og stirret på henne, hypnotisert av dette nesten overjordiske synet. Sansene hennes var et eneste rot, og derfor var det vanskelig å avgjøre om det hun så, var virkelighet eller innbilning. Hun lukket øynene i brøkdelen av et sekund, og da hun åpnet dem igjen, så hun at skikkelsen fortsatt sto der. De riktige meldingene nådde hjernen hennes og fikk henne til å ta et par forsiktige skritt frem.

Da hun kom nærmere, forsto hun at skikkelsen var et barn, og at det hvite bomullsplagget var en nattkjole. Hun så svarte stormskyer henge lavt over havet, og de første salte dråpene som varslet regn, stakk i kinnene. Skikkelsen virket så liten og skrøpelig mot de ville omgivelsene at Grania ubevisst økte farten.

Vinden vislet rundt ørene hennes nå, og begynte å vise sin villskap. Hun stanset ti meter fra jenta som fremdeles sto der fullstendig urørlig. Hun så små, blå tær krumme seg rundt steinen mens den økende vinden herjet med den tynne kroppen og fikk den til å svaie som en ungpil. Hun gikk enda nærmere og stanset rett bak henne, usikker på hva hun skulle gjøre. Helst ville hun kaste seg frem og fange henne, men ble hun skremt og snudde seg, kunne en brå bevegelse resultere i et tragisk fall

og en sikker død mot de skumdekte steinene tredve meter under dem.

Grania sto der og kjente hvordan panikken vokste mens hun forsøkte desperat å finne den beste måte å få jenta i sikkerhet på, men før hun rakk å bestemme seg, snudde jenta seg sakte og stirret på henne med tomt blikk.

Grania strakte armene instinktivt ut. «Jeg skal ikke gjøre deg noe, det lover jeg. Kom til meg, da er du trygg.»

Jenta fortsatte å stirre på henne, og rørte seg ikke.

«Jeg kan følge deg hjem hvis du forteller meg hvor du bor. Du kommer til å bli dødssyk her ute. La meg hjelpe deg, vær så snill,» sa Grania bedende.

Hun tok enda et skritt i retning av jenta, og da var det som om hun våknet av en drøm, og et drag av frykt fløy over ansiktet hennes. I det samme snudde hun seg mot høyre og begynte å løpe bortover stien som fulgte klippekanten. Snart var hun ute av syne.

«Det var like før jeg sendte ut en leteekspedisjon. Det blåser opp til storm.»

«Mams, jeg er enogtredve år gammel, og jeg har bodd på Manhattan de siste ti av dem,» svarte Grania tørt da hun kom inn på kjøkkenet og hengte den våte jakken foran komfyren. «Du trenger ikke å engste deg for meg. Jeg er stor jente nå, vet du.» Hun smilte og gikk bort til moren som var i ferd med å dekke middagsbordet, og kysset henne på kinnet. «Det er helt sant.»

«Det kan så være, men jeg vet om langt kraftigere folk som er blitt blåst ned fra klippene i slikt vær.» Kathleen Ryan pekte ut gjennom kjøkkenvinduet der vinden fikk den bladløse blåregnen til å daske sine brune kvister monotont mot ruten. «Jeg har akkurat laget te.» Kathleen tørket hendene på forkleet og gikk bort til komfyren. «Vil du ha en kopp?»

«Det hadde smakt. Kan du ikke sette deg og hvile føttene et øyeblikk mens jeg fyller koppene våre?» Grania fikk moren bort til en kjøkkenstol, trakk den frem fra bordet og dyttet henne vennlig ned på den.

«Bare et øyeblikk, vennen min. Mannfolkene kommer hjem for å spise klokken seks.»

Mens Grania skjenket den sterke teen i to kopper, sukket hun lydløst ved tanken på hvor opptatt moren var av å oppvarte sønn og ektemann på alle bauger og kanter. Selvsagt hadde ingenting forandret seg i løpet av de ti årene som var gått siden hun flyttet hjemmefra. Kathleen hadde alltid stelt for mennene i huset og satt deres behov og ønsker først. Men kontrasten mellom morens liv og hennes eget, der frigjøring og likestilling var det normale, fylte Grania med en følelse av ubehag.

Og likevel ... til tross for friheten fra det moderne kvinner så på som gammeldags mannstyranni, hvem var den mest tilfredse av mor og datter? Grania sukket igjen da hun skjenket melk i morens tekopp. Hun visste svaret på det.

«Vær så god. Vil du ha noe til?» Grania satte boksen foran Kathleen og åpnet den. Som vanlig var den breiddfull av vaniljetopper, fruktkaker og smørkjeks. Enda en levning fra barndommen og noe som hennes slankehysteriske medsøstre i New York ville sett på med samme forskrekkelse som en liten atom-bombe.

Kathleen forsynte seg med to kaker og sa: «Ta en selv og hold meg med selskap. Du spiser knapt nok til å holde liv i en mus.»

Grania smakte forsiktig på en kake og tenkte at hun hadde følt seg stappmett av morens hjemmelagede mat siden hun kom til barndomshjemmet for ti dager siden. Likevel mente hun at hun hadde den sunneste matlysten av alle kvinnene hun kjente i New York. *Dessuten* brukte hun komfyren i leiligheten til det den var ment å brukes til, ikke som et greit oppbevaringssted for fat.

«Klarnet spaserturen tankene dine litt?» spurte Kathleen og begynte på den tredje kaken. «Når det er noe jeg trenger å tenke gjennom, går jeg meg en tur og kommer gjerne tilbake med løsningen.»

«Jeg ...» Grania drakk litt te, «så faktisk noe rart da jeg var ute. En liten jente, kanskje åtte eller ni år, kledd i nattkjole, sto ytterst på klippekanten. Hun hadde vakkert, langt, krøllete,

rødt hår ... det var som om hun gikk i søvne, for hun snudde seg og så på meg da jeg nærmet meg, og øynene hennes var ...» – hun lette etter det riktige ordet – «tomme, som om hun ikke så meg. Så virket det som om hun plutselig våknet, og da pilte hun bortover stien som en skremt kanin. Vet du hvem det kan ha vært?»

Grania så at moren bleknet. «Mams, er det noe i veien?»

Det så ut som om Kathleen måtte ta seg kraftig sammen. Hun stirret på datteren. «Du så henne for bare noen minutter siden mens du var ute og gikk?»

«Ja.»

«Herre min gud.» Hun korset seg. «De er tilbake.»

«Hvem er 'tilbake'?» spurte Grania; morens voldsomme reaksjon gjorde henne bekymret.

«Hvorfor har de kommet tilbake?» Kathleen stirret ut i mørket utenfor vinduet. «Hvorfor i all verden har de gjort det? Jeg trodde ... jeg trodde det endelig var over, at de hadde reist for godt.» Kathleen tok datterens hånd. «Er du sikker på at det var en liten jente du så, ikke en voksen kvinne?»

«Helt sikker. Som jeg sa, var hun rundt åtte, ni år. Jeg var bekymret for henne, for hun var barbeint og så frossen ut. Skal jeg være helt ærlig, lurte jeg på om jeg så et gjenferd.»

«Det gjorde du på en måte, det skal være både sant og visst,» mumlet Kathleen. «De må ha kommet tilbake en av de siste dagene. Jeg gikk opp alle bakkene sist fredag og passerte rett ved huset. Det var sent på kvelden, og det lyste ikke i noen av vinduene. Det gamle stedet var avstengt.»

«Hvor er dette?»

«Dunworley House.»

«Det store, ubebodde huset på toppen der oppe?» spurte Grania. «Det har stått tomt i mange år, ikke sant?»

«Det sto tomt da du var liten, men ...» – Kathleen sukket – «de kom tilbake etter at du hadde flyttet til New York. Og så, da ... etter ulykken, reiste de igjen. Vi trodde ikke vi skulle se dem på disse kanter mer, og det var vi glade for,» understreket hun. «Det finnes en forbindelse mellom dem og oss langt tilbake i tid. Men,» Kathleen klasket hendene i bordplaten og gjorde seg klar til å reise seg, «fortid er fortid, og jeg råder

deg til å holde deg unna dem. De har bare skapt problemer for denne familien. Slik er det.»

Grania stirret på moren da hun gikk bort til komfyren, og så de bistre linjene rundt munnen hennes da hun løftet den tunge jerngryten med middagsmat ut av et av varmeskapene. «Hvis barnet jeg så har en mor, vil hun nok gjerne høre om faren datteren befant seg i i dag, tror du ikke det?» spurte hun forsiktig.

«Hun har ingen mor.» Kathleen rørte rytmisk i gryten med en tresleiv.

«Er hun død?»

«Ja.»

«Ja vel. Hvem tar seg av det stakkars barnet da?»

«Spør ikke meg om hvordan de ordner seg der oppe.» Kathleen trakk på skuldrene. «Jeg bryr meg ikke om det, og jeg vil ikke vite det.»

Grania rynket pannen. Morens holdning var ubegripelig. Det store, moderlige hjertet hennes slo alltid for alle som måtte ha det vanskelig. Hun var den første som oppsøkte en slektning eller en venn hvis det oppsto problemer og de trengte hjelp. Hun var alltid snar til å reagere når det var snakk om barn som trengte en hjelpende hånd.

«Hvordan døde moren?»

Kathleen sluttet å røre i gryten, og det ble stille. Så sukket hun tungt og snudde seg mot datteren. «Hvis jeg ikke forteller det, vil du høre det snart nok av en annen. Hun tok livet av seg, det var det hun gjorde.»

«Du mener at hun begikk selvmord?»

«Det er det samme, Grania.»

«Hvor lenge siden er det?»

«Hun kastet seg utfor klippen for fire år siden. Liket hennes ble funnet to dager senere, skylt opp på Inchydoney-stranden.»

Nå var det Granias tur til å være taus. Til slutt spurte hun nølende: «Hvor kastet hun seg ut?»

«Så vidt jeg kan forstå, må det ha vært på det stedet du så datteren hennes i dag. Jeg kan tenke meg at Aurora så etter mammaen sin.»

«Du vet hva hun heter?»

«Ja visst. Det er ingen hemmelighet. Hele Dunworley, også

dette huset, tilhørte tidligere Lisle-familien som var den store jordeieren her den gangen. De solgte unna det meste på seks-tallet, men beholdt huset oppe på toppen.»

«Jeg har sett det navnet et sted – *Lisle* ...»

«Mange av familiemedlemmene ligger begravd på kirkegården. Hun ligger også der.»

«Har du sett den lille jenta – Aurora – ute på klippekanten før?»

«Det var derfor faren tok henne med seg og flyttet. Etter at *hun* døde, vandret den lille stakkaren rundt på klippene og ropte på moren. Halvgal av sorg, ville jeg si.»

Grania så at morens ansikt hadde fått et mykere uttrykk. «Stakkars, lille venn,» hvisket hun.

«Ja, det var et trist syn, og hun fortjente det ikke, men det finnes et innslag av ondskap i den familien. Hør på meg, Grania. Ikke la deg trekke inn i nettet deres.»

«Jeg lurer på hvorfor de er kommet tilbake,» mumlet Grania nesten for seg selv.

«Lisle-familien går sine egne veier. Jeg vet ingenting om det, og jeg bryr meg ikke om det heller. Så, vil du gjøre litt nytte for deg og hjelpe meg med å dekke bordet?»

Grania gikk ovenpå til soverommet sitt rett etter ti, slik hun hadde gjort hver kveld etter at hun kom hjem. Moren var nede på kjøkkenet, i ferd med å gjøre alt klart til frokost neste morgen, mens Granias far halvsov i stolen foran TV-apparatet, og broren Shane var på den lokale puben. Sammen drev de to mennene gården på to tusen mål som hovedsakelig ga beite for melkekyr og sauer. Nioogtyveåringen Shane, som fremdeles gikk under kjælenavnet «gutten», så ikke ut til å ha noe behov for å skaffe seg et eget hjem. Kvinner kom og gikk, men steg sjelden over terskelen hjemme hos foreldrene hans. Kathleen himlet gjerne med øynene når sønnens ungkarsstatus ble brakt på bane, men Grania visste at moren ville være fortapt uten ham.

Grania la seg i sengen og lyttet til regnet som slo mot rutene, og håpet at stakkars Aurora Lisle lå trygt og varmt i sin egen seng. Hun tok en bok, men begynte å gjespe og oppdaget at det

var umulig å konsentrere seg. Kanskje det var den friske luften som gjorde henne søvning; i New York hadde hun sjelden vært i seng før midnatt.

Grania kunne knapt huske at moren hadde vært ute av huset om kveldene da hun vokste opp, men når hun måtte være borte natten over for å ta hånd om en syk slektning, sørget hun med militær presisjon for at familien ikke gikk sulten eller manglet rent tøy. Når det gjaldt faren, trodde ikke Grania at han *noen* gang hadde sovet et annet sted enn i sin egen seng i løpet av de fireogtredve årene han hadde vært gift. Han sto opp halv seks hver morgen og forsvant ut i fjøset for å melke, og siden gikk det slag i slag til skumringen kom sigende. Mann og kone visste nøyaktig hvor den andre var hele tiden. De levde ett liv, felles og udelelig.

Og barna var limet som bandt dem sammen.

Da Grania og Matt flyttet sammen for åtte år siden, hadde de tatt det for gitt at det ville komme barn en vakker dag. I likhet med de fleste unge par ville de vente til det riktige øyeblikket. I mellomtiden tok de livet og karrieren på alvor og levde hardt og travelt mens de kunne.

Og så en morgen hadde Grania våknet og tatt på seg treningsbuksen og hettegenseren slik hun gjorde hver morgen, og jogget langs Hudson-elven til Battery Park og stanset i Winter Gardens for å drikke en latte og spise en bagel. Det var der det hadde skjedd. Hun hadde drukket kaffen og kikket ned i barnevognen parkert ved nabobordet. I den lå en bitte liten nyfødt og sov. Plutselig var hun blitt grepet av en intens lyst til å ta barnet opp av vognen og klemme det myke, dunete hodet beskyttende mot brystet. Da moren smilte nervøst til henne og deretter reiste seg brått opp og tok med seg vognen for å slippe vekk fra den uønskede oppmerksomheten, jogget Grania hjem, matt av de sterke følelsene som var blitt vekket til live i henne.

Hun hadde regnet med at de ville forsvinne, og hadde brukt dagen i atelieret, opptatt med å forvandle den plastiske, brune leiren til skulpturen en kunde hadde bestilt, men følelsene hadde ikke forandret seg.

Klokken seks hadde hun forlatt atelieret, dusjet og skiftet til

et antrekk som passet til åpningsfesten i kunstgalleriet hun var invitert til den kvelden. Så hadde hun skjenket seg et glass vin og gått bort til vinduet med utsikt mot de blinkende lysene i New Jersey på den andre siden av Hudson-elven.

«Jeg vil ha barn.»

Hun hadde tatt en stor slurk vin – og knist av de absurde ordene hun hadde sagt høyt. Derfor hadde hun gjentatt dem bare for å være sikker.

Og ordene føltes helt riktige. Og ikke bare det, de føltes naturlige også. Det var som om tanken og behovet hadde fulgt henne hele livet, og nå hadde alle grunnene til å «vente» rett og slett forsvunnet. Nærmest latterlige virket de også.

Hun hadde tatt turen til galleriet, tørrpratet med den vanlige flokken kunstnere, samlere og rikfolk som ble invitert til slike sammenkomster, men i tankene gjennomgikk hun de praktiske sidene ved den radikale beslutningen hun hadde tatt tidligere på dagen. Ble de nødt til å flytte? Nei, neppe på kort sikt. Loftsleiligheten i TriBeCa-området var rommelig, og Matts arbeidsrom kunne uten videre ominnredes til barnerom. Han brukte det sjelden uansett; han likte bedre å ta laptop-en på fanget og sitte i stuen og arbeide. De bodde i fjerde etasje, men vareheisen var stor nok til en barnevogn. Det var gangavstand til Battery Park med sin velutstyrte lekeplass og den friske luften fra elven. Atelieret lå tilknyttet leiligheten, så selv om de måtte skaffe seg barnepike, ville hun bare være noen sekunder unna hvis barnet hadde bruk for henne.

Grania la seg i den store, tomme sengen senere på kvelden og sukket av irritasjon fordi hun måtte være alene om planen og spenningen en stund til. Matt hadde vært bortreist den siste uken og var ikke ventet hjem før om et par dager. Dette var ikke noe hun kunne fortelle på telefonen. Først ut i de små timer sovnet hun og drømte om Matts stolte blick idet hun rakte ham hans nyfødte barn.

Da han kom hjem, ble han like oppglødd ved tanken som hun. De hadde straks funnet en svært lystbetont måte å sette planen ut i livet på, og begge to hadde vært begeistret fordi de hadde et hemmelig fellesprosjekt som ville knytte dem enda tettere sammen, slik det hadde gjort med hennes egne foreldre.

Det var den manglende biten som skulle forene dem én gang for alle, og gjøre dem til en homogen og gjensidig avhengig enhet. Kort sagt: *en familie*.

Grania lå i barndommens smale seng og lyttet til vinden som ulte sint rundt steinveggene i det gamle huset. Hun strakte seg etter et papirlommetørkle og pusset nesen kraftig.

Det var for ett år siden, og den sørgelige sannheten var at «fellesprosjektet» ikke hadde forent dem. Det hadde ødelagt alt for dem.

Kapittel 2

Da Grania våknet neste morgen, var gårsdagens storm forsvunnet som et gammelt minne, og de grå skyene med den. En sjelden vintersol lyste opp det bølgende landskapet utenfor vinduet hennes, og stilte i relieff de endeløse, grønne engene som omga gården, ispedd hvite ulldotter i form av gressende sauer.

Grania visste av erfaring at dette været ikke ville vare lenge. Solen i West Cork var som en temperamentsfull diva som bebæret scenen med en kort fremtreden, overstrødde alle med sin herlighet og forsvant like fort som hun var kommet.

De siste ti dagene hadde det vært umulig for henne å følge opp det sedvanlige morgenritualet på grunn av regnet, men nå hoppet hun ut av sengen og lette gjennom kofferten, som hun ennå ikke hadde pakket opp, for å finne hettegenseren, treningsbuksen og joggeskoene.

«Du er sannelig tidlig oppe i dag,» bemerket moren da hun kom ned på kjøkkenet. «Grøt?»

«Jeg venter til jeg kommer tilbake. Nå tar jeg en joggetur.»

«Du må ikke overanstrenge deg. Jeg synes ikke du ser særlig godt ut – ingen farge i kinnene lenger.»

«Det er det jeg håper jeg kan skaffe meg.» Grania undertrykte et smil. «Ha det så lenge.»

«Ikke bli for kald, hører du?» ropte Kathleen etter datteren da hun forsvant ut. Gjennom kjøkkenvinduet så hun at hun jogget bortover den smale veien som snodde seg som et bånd gjennom engen sammen med en gammel tørrsteinsmur, og førte til slutt til veien og stien som gikk videre mot klippene.

Kathleen var blitt sjokkert ved synet av Grania da hun kom

hjem. Det var tre år siden hun sist så den vakre datteren som med sin glatte, gylne hud, sine lyse lokker og sine levende, turkisblå øyne alltid hadde fått folk til å snu seg etter henne. Nå var det som om mye av vitaliteten var borte. Hun hadde sagt til mannen sin John at Grania lignet mer på en knallrosa skjorte som ved et uhell hadde havnet i vaskemaskinen sammen med mørkt tøy, og var kommet ut igjen som et trist, grått gjenferd av sitt gamle jeg.

Kathleen visste hvorfor. Grania hadde fortalt det da hun ringte fra New York for å spørre om hun kunne komme hjem en stund. Kathleen hadde sagt ja, naturligvis, henrykt over denne uventede muligheten til å tilbringe tid sammen med datteren. Hun forsto imidlertid ikke datterens motiv. Dette var jo en tid da hun og samboeren trengte å være sammen og støtte hverandre i sorgen, ikke ha en halv verden mellom seg.

Og den flotte Matt ringte hver kveld for å snakke med Grania, men hun nektet plent å ta telefonen. Kathleen hadde alltid vært svak for Matt med de rene trekkene, den myke Connecticut-aksenten og de plettfrie manerene. Han fikk henne til å tenke på filmstjernene hun hadde vært forgapt i under oppveksten. En ung Robert Redford – det var slik hun tenkte på ham. Hvorfor Grania ikke hadde giftet seg med ham for flere år siden, var ubegripelig. Og med tanke på at datteren kunne være utrolig sta når det passet henne, sto hun nok nå i fare for å miste ham helt.

Kathleen var ingen verdensvant kvinne, men hun forsto seg på menn og deres ego. De var ikke laget på samme måte som kvinner – de hadde ikke samme evne til å tåle avvisning – og var det noe hun var sikker på, var det at oppringningene hans snart ville slutte å komme hver kveld, et bevis på at Matt hadde gitt opp.

Med mindre det var noe Kathleen ikke visste ...

Hun sukket mens hun ryddet bort etter frokosten og satte oppvasken i kummen. Grania var den enestående datteren, det medlemmet av Ryan-klanen som hadde forlatt redet og gjort det meste for å gjøre familien, og særlig moren, stolt. Hun var barnet slektningene ville høre om, og de leste med stor interesse avisutklippene med omtale av den siste utstillingen hennes

i New York, fascinert av de rike menneskene som ga Grania i oppdrag å udødeliggjøre barna eller dyrene deres i bronse ...

Å gjøre suksess i Amerika var stadig alle irers største drøm.

Kathleen tørket tallerkenene og bestikket og satte alt inn i framskapet. Ingen levde et perfekt liv, det visste hun naturligvis. Hun hadde alltid trodd at tassingene av små føtter var noe Grania aldri hadde lengtet etter, og hadde akseptert det. Hadde ikke hun, Kathleen, en kjekk og sterk sønn som kunne gi henne barnebarn en dag? Men det så ut til at hun hadde tatt feil. Datteren levde et moderne liv i det Kathleen betraktet som universets midtpunkt, nemlig New York, men hun hadde ikke barn, og først når de meldte sin ankomst, ville hun bli lykkelig.

Kathleen kunne ikke la være å tenke at Grania var skyld i det selv. På tross av alle disse moderne medikamentene som ble brukt for å hindre naturens mirakel, kunne ingenting erstatte ungdom. Selv hadde hun bare vært nitten da hun fikk Grania, og hatt krefter og energi nok til å ta seg av henne og det nye barnet som meldte sin ankomst to år senere. Nå var Grania enogtredve, og uansett hva disse moderne karrierekvinnene trodde, var det umulig å ha alt.

Så selv om hun syntes synd på datteren, var hun av den typen som godtok det hun hadde, og lot være å lengte etter det hun ikke hadde. Med den tanken i hodet gikk hun opp trappen for å re sengene.

Grania sank ned på en fuktig, mosegrodd stein for å få igjen pusten. Nå hev hun etter været som en gammel kone. Det var tydelig at aborten og mangelen på trening den siste tiden hadde påvirket formen. Hun lot hodet henge forover til pusten ble roligere, og satt og sparket til tustene med grovt gress med joggeskoene. De sterke røttene nektet trassig å slippe taket i bakken. Om bare det lille livet inne i henne hadde gjort det samme ...

Fire måneder ... da hadde hun og Matt ment at de endelig var trygge, for alle visste at det helst ville gå bra etter det. Grania, som hadde vært nesten fra seg av nervøsitet i disse månedene, hadde begynt å slappe av og se i øynene at nå var mulighetene store for at hun snart skulle få kalle seg det hun hadde fantasert om, nemlig *mor*.

Hun og Matt hadde fortalt nyheten til de vordende besteforeldre på begge sider av Atlanteren. Elaine og Bob, Matts foreldre, hadde invitert dem til L'Escale i nærheten av det enorme huset deres i Belle Haven i Connecticut, et rikmannsstrøk der ikke hvem som helst fikk slippe inn. Bob hadde spurt rett ut når det etterlengtede bryllupet endelig skulle stå, nå som Grania var gravid. Det var tross alt snakk om Elaines og Bobs første barnebarn, og Bob hadde gjort det helt klart at han eller hun måtte ha familiens etternavn. Grania hadde bedrevet forhalingstaktikk – når hun følte seg trengt opp i et hjørne, spesielt når det var Matts far som var årsaken til det, strittet hun med alle piggene. Hun hadde svart at Matt og hun ennå ikke hadde snakket om det.

En uke senere hadde de fått beskjed over hustelefonen om at det var kommet en varebil fra Bloomingdale's med alt som trengtes til et barneværelse. Grania, som var for overtroisk til å slippe dette inn i leiligheten, fikk eskene plassert i kjelleren der de skulle stå lagret til tiden nærmet seg. Da hun sto der og så på mens eskene ble stablet i et hjørne, forsto hun at Elaine ikke hadde glemt en eneste ting.

«Der forsvant vår mulighet til å dra til Bloomingdale's og kjøpe vugge og velge bleiemerke,» sa Grania utakknemlig til Matt senere den kvelden.

«Mor forsøker bare å hjelpe.» Matt hadde forsvart moren. «Hun vet at jeg tjener svært lite, og at du har en uregelmessig inntekt. Kanskje jeg burde vurdere å gå inn i fars business likevel nå som den lille er på vei.» Matt pekte på den lille kulen på Granias mage.

«Nei!» hadde Grania protestert. «Vi var enige om at det ikke kom på tale. Du ville aldri føle deg fri om du skulle arbeide for faren din. Du vet hvor dominerende han kan være.»

Grania ga opp forsøket på å rive opp gressrøttene og ga seg til å stirre utover havet i stedet. Hun smilte bistert når hun tenkte på ordet hun hadde brukt om Matts far den gangen. Bob var en kontrollfrik når det gjaldt sønnen. Hun forsto skuffelsen hans fordi Matt ikke viste noen interesse for å overta familiens investeringselskap, men hun forsto ikke hans mangel på interesse eller stolthet over sønnens karriere. Matt gjorde

det bra og var blitt en kjent autoritet på feltet barnepsykologi. Han hadde et professorat ved Columbia University og var ofte gjesteforeleser ved universiteter over hele landet. Bob brukte også en nedlatende tone overfor Grania og kom hele tiden med små, skarpe kommentarer om hennes oppvekst og utdanning.

Når hun tenkte tilbake, var hun glad de hadde sagt nei til almisser fra Matts foreldre. Selv den første tiden da hun forsøkte å skape seg et navn som billedhugger, Matt var i ferd med å avslutte doktorgraden og det hadde vært en kamp å skaffe penger nok til å betale leien for den bitte lille toromsleiligheten, hadde hun vært ganske paranoid. Og med god grunn, tenkte hun. De velstelte, elegante Connecticut-jentene hun hadde truffet gjennom Matt og familien hans, kunne ikke ha hatt mindre til felles med en enkel jente med klostertekst, oppvokst i en bakevje i Irland. Kanskje forholdet var dømt til å mislykkes ...

«Hei.»

Grania skvatt ved lyden av stemmen. Hun kikket til høyre og venstre uten å se et menneske.

«Hei, sa jeg.»

Stemmen var bak henne. Hun snudde seg hundre og åtti grader for å se hvem den tilhørte. Og der sto Aurora. I dag var hun heldigvis kledd i dongeribukser, en anorakk som hang og slang rundt den tynne kroppen, og en ullue som skjulte det flotte, røde håret, bortsett fra noen lange hårstrå. Ansiktet var lite og vakkert hjerteformet. De store øynene og de fyldige, rosa leppene opptok altfor mye plass på miniatyrlerretet de var streket opp på.

«Hei, Aurora.»

Jentas øyne fikk et overrasket uttrykk. «Hvordan vet du hva jeg heter?»

«Jeg så deg i går.»

«Gjorde du? Hvor da?»

«Her ved klippene.»

«Å?» Hun rynket pannen. «Jeg kan ikke huske at jeg var her i går, og jeg husker i hvert fall ikke at jeg snakket med deg.»

«Du snakket ikke med meg. Jeg så deg bare,» forklarte Grania.

«Så hvordan vet du hva jeg heter?» Aurora hadde en tydelig og klar engelsk aksent.

«Jeg spurte moren min hvem den lille jenta med det lange, røde håret kunne være, og hun fortalte meg det.»

«Hvordan kunne hun vite det?» spurte barnet arrogant.

«Hun har bodd i landsbyen hele sitt liv. Hun sa at du reiste herfra for noen år siden.»

«Vi gjorde det. Men nå er vi tilbake.» Aurora så utover havet og slo ut med armene som for å omfavne kysten. «Og jeg elsker å være her. Gjør ikke du også?»

Grania hadde en følelse av at Auroras spørsmål var en påstand hun ikke hadde lov til å si seg uenig i. «Ja visst elsker jeg dette stedet. Her ble jeg født, og her vokste jeg opp.»

«Så,» Aurora satte seg grasiøst i gresset ved siden av steinen, og det blå blikket boret seg inn i henne, «hva heter *du*?»

«Grania, Grania Ryan.»

«Jeg kan ikke si jeg har hørt om deg.»

Grania hadde lyst til å smile av Auroras voksne måte å uttrykke seg på. «Det er nok ingen grunn til at du skal ha gjort det. Jeg har bodd utenlands i nesten ti år.»

Auroras ansikt lyste opp av begeistring, og hun klappet i hendene. «Det betyr at vi har kommet tilbake til et sted vi elsker på samme tid.»

«Det gjør vel det.»

«Da kan vi holde hverandre med selskap! Du kan være min nye venn.»

«Det er snilt av deg, Aurora.»

«Du må være ensom.»

«Kanskje du har rett ...» Grania smilte. «Hva med deg? Er du også ensom her?»

«Ja, av og til.» Aurora trakk på skuldrene. «Pappa har alltid så mye å gjøre og er ofte bortreist, og da er det bare husholdersken å leke med. Hun er ikke særlig flink til å leke.» Aurora rynket misfornøyd på den lille oppstoppnesen med et dryss av fregner.

«Uff, da,» sa Grania som ikke fant på noe annet å si. Hun følte seg både avvæpnet og forfjamset i møtet med dette pusige barnet. «Men du har vel venner på skolen?»

«Jeg går ikke på skolen. Pappa vil at jeg skal være hjemme hos ham. Jeg har en guvernante i stedet.»

«Hvor er hun i dag?»

«Pappa og jeg ble enige om at vi ikke likte henne, så vi lot henne være igjen i London.» Plutselig kniste hun. «Vi bare pakket og reiste.»

«Jeg skjønner,» sa Grania som absolutt ikke gjorde det.

«Har du en jobb?» spurte Aurora.

«Ja. Jeg er billedhugger.»

«Er ikke det sånne som lager statuer av leire?»

«Jo, du er inne på det der,» svarte Grania.

«Kan du lage pappmasjé?» Auroras ansikt lyste opp. «Jeg elsker pappmasjé! Jeg hadde en barnepike en gang som viste meg hvordan jeg skulle lage skåler, og vi malte dem, og så fikk pappa dem i gave av meg. Vil du komme og lage pappmasjé med meg? Vær så snill!»

Grania var sjarmert av Auroras iver og ekte begeistring. «Ja.» Hun oppdaget at hun nikket. «Hvorfor ikke?»

«Kan du komme nå?» Aurora tok hånden hennes. «Vi kan gå hjem til meg og lage noe til pappa før han reiser.» Hun strakte seg og trakk i Granias hettegenser. «Si ja, vær så snill!»

«Nei, jeg kan ikke komme nå. Jeg må først skaffe det vi trenger for å lage pappmasjé. Dessuten kommer mammaen min til å tro at jeg har gått meg bort,» la hun til.

Hun så at Aurora ble lang i ansiktet, så lyset forsvinne fra øynene og kroppen synke sammen. «Jeg har ingen mamma. Jeg hadde det, men hun døde.»

«Så trist å høre, Aurora.» Grania strakte seg instinktivt og klappet barnet vennlig på skulderen. «Du savner henne sikkert svært.»

«Ja. Hun var verdens vakreste og mest spesielle menneske. Pappa sier alltid at hun var en engel, og at det er derfor andre engler kom for å hente henne slik at hun kunne komme til himmelen der hun hører hjemme.»

Auroras åpenbare fortvilelse gjorde inntrykk på Grania. «Jeg er sikker på at pappaen din har rett,» sa hun, «og du har jo heldigvis ham.»

«Ja.» Aurora var enig i det. «Han er verdens beste pappa og

verdens peneste. Jeg er sikker på at du kom til å forelske deg i ham, hvis du fikk se ham. Alle damer gjør det.»

«Da må jeg vel møte ham, ikke sant?» smilte Grania.

«Ja.» Aurora spratt plutselig opp. «Jeg må gå nå. Du kommer hit igjen i morgen til samme tid.»

Det var ikke en bønn, det var en ordre.

«Jeg ...»

«Fint.» Aurora kastet seg spontant i Granias armer og klemte henne. «Ta med deg alt som skal til for å lage pappmasjé, så kan vi gå hjem til meg og bruke formiddagen til å lage skåler til pappa. Ha det, Grania. Ser deg i morgen.»

«Ha det.» Grania vinket og så etter Aurora som trippet og danset bortover stien som en ung gasele. Selv kledd i anorakk og joggesko beveget hun seg grasiøst.

Da Aurora var ute av syne, trakk Grania pusten dypt og følte seg som om hun hadde vært forhekset, holdt fast i en magisk sirkel av en liten, eterisk skikkelse. Hun reiste seg, ristet på hodet for å klarne det og lurte på hva moren kom til å si når hun fortalte at i morgen skulle hun gå opp til Dunworley House og leke med Aurora Lisle.

Kapittel 3

Da faren og broren forlot bordet den kvelden – og oppvasken sto igjen til moren – hjalp Grania til med å rydde bort og vaske opp.

«Jeg støtte på Aurora Lisle igjen i dag,» sa hun henslengt mens hun tørket tallerkener.

Kathleen hevet et øyebryn. «Var hun ute i nattkjolen igjen og lot som hun var en ånd?»

«Nei, hun var fullt påkledd. Det er en pussig, liten jente, ikke sant?»

«Jeg kan ikke vite hvordan hun er.» Kathleenes munn var en smal, stram strek.

«Jeg har lovet å bli med henne hjem og lage pappmasjé med henne. Hun virker ensom,» opplyste Grania.

Det ble stille en stund før Kathleen sa: «Jeg har allerede sagt at du ikke må ha noe med den familien å gjøre, men du er stor jente nå, og jeg kan ikke hindre deg.»

«Men mams, hun er bare en ensom, søt, liten jente. Hun virker fortapt ... hun har ingen mor. Det kan vel ikke gjøre noe om jeg tilbringer et par timer sammen med henne?»

«Jeg vil ikke diskutere saken med deg igjen, Grania. Du har hørt hva jeg mener, og du får bestemme selv. Jeg sier ikke mer.»

Lyden av telefonen brøt stillheten som fulgte. Grania viste ikke tegn til å ville svare, og det gjorde ikke moren heller. Etter det syvende signalet satte Kathleen hendene i siden. «Du vet hvem det er, det er jeg sikker på.»

«Nei,» løy Grania, «hvorfor skulle jeg det? Det kan være hvem som helst.»

«Vi vet begge to hvem det er som ringer på denne tiden av døgnet, jenta mi, og jeg synes det blir for pinlig å snakke med ham igjen.»

Telefonen fortsatte å ringe, utålmodigheten i den skarpe lyden sto i direkte motsetning til mor og datters kunstige ro. Endelig sluttet det å ringe, og de to kvinnene stirret hverandre inn i øynene.

«Jeg vil ikke ha mer av den slags uhøflighet under mitt tak. Jeg vet ikke hva jeg skal si til ham lenger. Forresten, hva har den stakkars mannen gjort for å fortjene en slik behandling? Du har lidd et stort tap, men det er vel ikke hans feil?»

«Jeg beklager.» Grania ristet på hodet. «Du forstår rett og slett ikke.»

«Det er det første du har sagt, som jeg kan være enig i. Hvorfor ikke fortelle meg alt sammen?»

«Mams! Vær så snill! Jeg kan ikke ...» Grania vred hendene i frustrasjon. «Jeg *kan* ganske enkelt ikke.»

«Etter min mening er ikke det noe godt svar. Denne situasjonen påvirker alle her i huset, og vi må få oppklart dette her. Jeg –»

«Det er Matt, vennen min,» sa Granias far og kom ut på kjøkkenet med telefonen i hånden. «Vi har hatt en hyggelig samtale, men jeg tror det er deg han vil snakke med.» Han smilte unnskyldende til datteren og rakte henne den trådløse telefonen.

Grania sendte faren et drepende blick og rev telefonen til seg. Så forlot hun kjøkkenet og gikk opp trappen til soverommet.

«Grania? Er du der?» Matts lave, velkjente stemme ga henne en klump i halsen da hun lukket døren etter seg og satte seg på sengekanten.

«Matt, jeg har bedt deg om ikke å kontakte meg.»

«Jeg vet det, skatt, men herregud, da! Jeg skjønner ikke hva som foregår. Hva har jeg gjort? Hvorfor har du reist fra meg?»

Grania kløp seg hardt i låret med den ledige hånden for å bevare roen.

«Grania? Er du der fremdeles? Hvis du kan forklare hva det er jeg skal ha gjort, kanskje jeg kan forsvare meg.»

Grania svarte fortsatt ikke.

«Grania, *vær så snill*, snakk med meg. Dette er Matt, mannen som elsker deg, som du har levd sammen med i åtte år. Jeg er i ferd med å gå fra vettet her fordi jeg ikke vet hvorfor du dro din vei.»

Grania trakk pusten dypt. «Ikke ring meg, er du snill. Jeg vil ikke snakke med deg. Dessuten blir foreldrene mine ute av seg når du plager dem hver eneste kveld.»

«Grania, snille deg, jeg forstår at det var et tungt slag å miste barnet, men vi kan forsøke igjen, ikke sant? Jeg elsker deg, og jeg er villig til å gjøre alt for å ...»

«Ha det, Matt.» Grania trykte på knappen som brøt forbindelsen fordi hun ikke orket å høre mer. Hun ble sittende der hun var og stirre på de falmede blomstene på barndommens tapet uten å se dem. Det var et mønster hun hadde betraktet kveld etter kveld mens hun henga seg til ungpikedrømmer om fremtiden. I dem skulle prinsen komme og sjarmere henne i senk, og så skulle de leve lykkelige til sine dagers ende. Matt hadde vært den prinsen og mer til ... hun hadde forgudet ham fra det øyeblikket hun så ham første gang. Og det *hadde* vært et eventyr.

Grania la seg ned på sengen og klemte rundt puten. Hun hadde mistet troen på at kjærligheten alltid seiret – at den var grenseløs og overvant alle vanskeligheter på livets vei og triumferte til slutt.

Matt Connelly sank ned på sofaen med mobilen i hånden.

I de to ukene som var gått siden Grania plutselig pakket sammen og dro, hadde han vrenget hjernen for å forsøke å finne en forklaring på hvorfor hun hadde reist fra ham så brått. Ingen meldte seg. Hva kunne han foreta seg for å løse denne flokken? Grania hadde gjort det helt klart at hun ikke ville ha noe med ham å gjøre ... var forholdet deres virkelig slutt?

«Pokker også!» Han slengte mobilen gjennom rommet og så at dekslet løsnet og batteriet spratt ut. Ja, han forsto hvor vondt det hadde vært for henne å miste barnet, men det var vel ingen grunn til å kutte *ham* ut av livet sitt også? Kanskje han rett og slett skulle sette seg på et fly og oppsøke henne i Irland?

Men hva om hun ikke ville møte ham? Hva om han gjorde vondt verre?

Han tok en beslutning, reiste seg og marsjerte i retning av laptop-en. Hva som helst var bedre enn usikkerheten han levde med nå. Han ville heller høre Grania si rett ut at det var slutt, fremfor å leve i uvisshet.

Han logget seg på og begynte å undersøke flyavganger mellom New York og Dublin. Mens han drev på, ringte hustelefonen. Han lot som om han ikke hørte. Han ventet ikke gjester og ville ikke ta imot noen heller. Den fortsatte imidlertid å summe inntil han av ren irritasjon gikk bort og trykte på svarknappen. «Hvem er det?»

«Hei, vennen min, jeg var på disse kanter og tenkte jeg skulle høre om du hadde det bra.»

Matt trykte på døråpneren med det samme. «Beklager, Charley, kom opp.» Han lot døren stå på gløtt og gikk tilbake for å sjekke flyavganger. Charley var en av de få han orket å treffe. De var barndomsvenner, men hun hadde forsvunnet fra radaren hans – sammen med mange av de gamle kompisene – da han og Grania flyttet sammen. Grania hadde følt seg utilpass sammen med den gamle Connecticut-gjengen, så han hadde unngått dem for hennes skyld. For noen dager siden hadde Charley helt overraskende ringt og sagt at hun hadde hørt av foreldrene hans at Grania hadde reist hjem igjen til Irland. Så hadde hun reist tvers gjennom byen og tatt ham med ut for å spise pizza. Det hadde vært hyggelig å se henne igjen.

Et par minutter senere gled to armer rundt skuldrene hans, og så plantet Charley et mykt kyss på kinnet hans. En flaske rødvin dukket opp på skrivebordet ved siden av laptop-en.

«Tenkte du kanskje trengte denne. Skal jeg hente et par glass?»

«Gjerne det. Takk skal du ha, Charley.» Matt fortsatte å se på avgangstider og priser mens Charley trakk opp flasken og skjenket vin i to glass.

«Hva ser du etter?» spurte hun mens hun tok av seg skoene og trakk de lange beina opp under seg i sofaen.

«Fly til Irland. Hvis Grania ikke kommer tilbake hit, må jeg dra dit.»

Charley hevet et perfekt plukket øyebryn. «Tror du det er fornuftig?»

«Hva annet skal jeg gjøre? Gå rundt her, halvt vanvittig, forsøke å løse problemet og møte veggen hver eneste gang?»

Charley kastet det blanke, mørke håret bakover og tok en slurk av vinglasset. «Hva om hun bare trenger litt pusterom for å komme over ... ja, du vet. Du kan gjøre alt verre, Matty. Har Grania sagt at hun vil treffe deg?»

«Nei, for pokker! Jeg har nettopp ringt henne, og hun ba meg slutte å ta kontakt med henne.» Han reiste seg, tok en stor slurk av vinen og kastet seg ned i sofaen ved siden av henne. «Kanskje du har rett,» sukket han. «Hvis jeg gir henne litt mer tid, vil hun kanskje ta til fornuft igjen. Tapet av barnet var et stort slag for henne. Du vet hvor ivrige mor og far er etter å sikre neste generasjon. Far gjorde knapt noe forsøk på å skjule sin skuffelse da han dukket opp på sykehuset etter aborten.»

«Det kan jeg levende forestille meg.» Charley himlet med øynene. «Ingen kan beskyldes faren din for å være subtil. Han har aldri plaget meg, men vi har jo gått inn og ut hos hverandre i alle år, så jeg er vant til ham. For en utenforstående som Grania kan det nok ha vært vanskelig.»

«Ja.» Matt støttet albuen på knærne og hvilte hodet i hendene. «Kanskje jeg ikke gjorde nok for å beskytte henne. Jeg vet hvor vanskelig det har vært for henne at vi har så forskjellig bakgrunn.»

«Matty, vennen min – du kunne ikke ha gjort mer. Du vraket meg da Grania dukket opp.»

Matt så på henne og rynket pannen. «Du mener ikke det alvorlig, vel? Vi var sammen en gang, men vi var jo enige om at det ikke ville ha fungert i lengden, du husker vel det?»

«Ja visst.» Charley sendte ham et beroligende smil. «Det var hele tiden noe som kom til å skje, ikke sant?»

«Absolutt.» Matt ble beroliget av at hun så ut til å dele hans oppfatning.

«Vet du hva?» sa Charley ettertenksomt. «Av og til når jeg ser venninner med de samme problemene i et forhold, takker jeg gudene for at jeg er enslig. Jeg kjenner knapt noen som kommer godt ut av det med partneren

sin nå for tiden, selv om jeg trodde dere to hadde det fint.»

«Vi hadde det,» svarte han vemodig. «Du mener ikke for alvor at du har tenkt å forbli enslig hele livet? I Greenwich-gjengen var du den som ble sett på som den med mest potensial, studentforeningens ubestridte dronning, A i alle fag og den vakreste i klassen – og nå vellykket redaktør for et ukemagasin ... Charley, da, jeg vet at du kan få hvem du vil.»

«Ja, og det er kanskje problemet.» Charley ga fra seg et sukk. «Kanskje jeg er for kritisk og ikke synes noen er bra nok. Men vi skal vel ikke snakke om meg? Det er du som er i knipe. Hva kan jeg gjøre for å hjelpe deg?»

«Tja ... Bør jeg sette meg på et fly til Dublin i morgen og forsøke å redde forholdet?» spurte han.

«Det er opp til deg,» Charley rynket på nesen, «men vil du høre min mening, synes jeg du skal gi Grania litt tid og albuerom. Det er tydeligvis mye hun må tenke over. Jeg er sikker på at hun kommer tilbake til deg til slutt. Hun har bedt deg om å la henne være i fred, ikke sant? Hvorfor gjør du ikke som damen ønsker, og prøver igjen om et par uker? Dessuten trodde jeg du satt til opp over ørene i arbeid.»

«Jeg gjør det,» peste Matt. «Kanskje du har rett. Jeg må gi henne den tenkepausen hun har bedt om.» Han strakte seg og klappet Charleys utstrakte legg vennlig. «Takk, lillesøster. Du stiller alltid opp for meg, ikke sant?»

«Ja visst, vennen min.» Charley smilte kokett. «Jeg vil alltid stille opp for deg.»

Et par dager senere ringte hustelefonen hos Matt igjen.

«Hei, det er mor. Kan jeg komme opp?»

«Ja visst.» Matt åpnet døren for henne, forbauset over det overraskende besøket. Foreldrene hans viste seg sjelden i denne delen av byen og aldri uanmeldt.

«Gutten min, hvordan har du det?» Elaine kysset sønnen på begge kinn og fulgte etter ham inn i leiligheten.

«Bra,» svarte han, for nedtrykt og sliten til å orke noe annet. Han så på moren som tok av seg pelskåpen, fikk det lyse håret med diskrete striper på plass med en liten vipp med ho-

det og plasserte sin spinkle kropp elegant i sofaen. Han fjernet raskt joggeskoene og et par tomme ølflasker som sto like ved stiletthælene på de elegante skoene hennes. «Hva bringer deg hit?»

«Jeg var inne i byen i anledning en veldedighetslunsj, og du bor på hjemveien,» smilte Elaine. «Jeg ville se hvordan gutten min har det.»

«Det går bra,» gjentok Matt. «Kan jeg gi deg noe å drikke?»

«Et glass vann hadde smakt.»

«Ja visst.»

Elaine så på ham da han gikk bort til kjøleskapet og skjenket vann. Han så blek og trett ut, og kroppsspråket avslørte at han ikke var lykkelig. «Takk,» sa hun da han kom bort til henne med vannet. «Har du hørt fra Grania?»

«Jeg ringte og vekslet et par ord med henne for noen dager siden, men hun er ikke interessert i å snakke med meg.»

«Har du funnet ut hvorfor hun reiste?»

«Nei.» Matt trakk på skuldrene. «Jeg vet ikke hva jeg har gjort. Gud, mor, det barnet betydde alt for henne.»

«Hun var svært stille den dagen vi besøkte henne på sykehuset. Hun så ut som hun hadde grått da hun kom ut fra badet.»

«Ja, og da jeg kom for å besøke henne etter arbeidstid neste dag, hadde hun skrevet seg ut selv. Jeg dro hjem hit og fant en lapp der det sto at hun hadde reist til Irland for å bo hos foreldrene. Hun har ikke åpnet seg for meg siden. Jeg vet hun har det vondt, men jeg vet ikke hvordan jeg skal nå frem til henne.»

«Du har det sikkert også vondt, gutten min. Det var ditt barn også, like mye som hennes,» bemerket Elaine som ikke likte å se at hennes kjære sønn var ulykkelig.

«Ja, det føles ikke særlig godt akkurat nå. Vi skulle bli en liten familie. Det var liksom drømmen min ... Pokker. Unnskyld, mor.» Matt gjorde sitt beste for å forsøke å holde tårene tilbake. «Jeg elsker henne så høyt, og den lille, som ikke klarte seg, som var en del av oss ... Jeg ...»

«Å, gutten min.» Elaine reiste seg og strakte seg for å legge armene om ham. «Jeg føler med deg. Er det noe jeg kan gjøre for å hjelpe ...»

Matt ønsket at moren ikke hadde besøkt ham mens han var

så langt nede. Han grov dypt for å finne styrke til å ta seg sammen. «Jeg er stor gutt nå, mor. Jeg har det helt greit. Jeg skulle bare ønske jeg visste hva som fikk Grania til å dra sin vei. Jeg skjønner det ikke.»

«Hva sier du om å flytte hjem til oss en stund? Jeg liker ikke å tenke på at du er her helt alene.»

«Takk, mor, men jeg har utrolig mye å gjøre. Jeg må bare fortsette å tro at Grania kommer tilbake med tiden, bare hun får slikket sårene. Hun har alltid vært svært selvstendig. Jeg tror det er derfor jeg elsker henne så høyt som jeg gjør.»

«Hun er virkelig helt spesiell,» svarte Elaine, «og ser ikke ut til å bry seg om levereglene de fleste av oss følger.»

«Det er kanskje fordi hun ikke har vokst opp med dem,» svarte Matt som ikke var i humør til spydige foreldrekommenter eller «hva sa jeg» om hans valg av kjæreste.

«Åh, Matt, du misforstår,» sa Elaine fort. «Jeg beundrer virkelig Grania, og dere to, fordi dere har våget å velge utradisjonelt og holde sammen bare fordi dere elsker hverandre. Kanskje flere av oss burde følge hjertet i stedet for å gjøre som vi er oppdratt til.» Elaine sukket. «Jeg må hjem nå. Din far og golfvennene hans kommer for å spise sin årlige vintermiddag.»

Matt hentet lydig Elaines pelskåpe og hjalp henne på med den. «Takk for besøket, mor. Det var hyggelig.»

«Det var godt å se deg, Matt.» Hun kysset ham på kinnet. «Du vet at jeg er stolt av deg, ikke sant? Og skulle du trenge noen å snakke med, stiller jeg gjerne opp. Jeg forstår ... hvordan du har det.» Et drag av vemod kom plutselig til syne i øynene hennes, men forsvant like fort. «Ha det bra, Matty.»

Matt lukket døren etter henne med en følelse av at hun virkelig følte med ham. Det gjorde ham glad, men det fikk ham også til å innse at han visste svært lite om kvinnen bak den feilfrie fasaden til en perfekt Connecticut-hustru og -mor.

Kapittel 4

Da Kathleen kjørte til Clonakilty neste morgen for å gjøre ukens innkjøp, gikk Grania ut i låven der de samlet gamle aviser og forsynte seg med en bunke. Så lette hun i farens rotete verksted til hun fant en støvete plastboks med tapetklister og smilte triumferende. Med aviser og lim i en bærepose la hun i vei oppover bakkene. Skulle ikke Aurora dukke opp – det var temmelig sannsynlig, siden de ikke hadde avtalt noe tidspunkt da de snakket sammen i går – skulle hun bare gå hjem igjen.

Mens hun gikk, grunnet hun på følelsen av nummenhet som fylte henne. Det var som om livet hennes tilhørte en annen, som om hun beveget seg i sirup og ikke nådde frem til sine egne følelser. Hun var rett og slett ikke i stand til verken å gråte, ta saken opp med Matt, eller finne ut om hennes egen reaksjon var rasjonell. Det betydde at hun måtte slåss med sorgen, og den tryggeste og beste løsningen var å stenge alt ute. Gjort var gjort og kunne ikke gjøres om.

Hun satte seg på steinen på toppen av bakken, stirret utover havet og sukket. Hun hadde sett venners forhold gå i oppløsning, men hadde trodd det var noe spesielt med hennes og Matts. Hun rødmet skamfull ved tanken på selvtilfredsheten de hadde hyllet seg inn i. Kommentarer som «det kommer aldri til å skje med oss,» og «er vi ikke heldige,» og «stakkars dem» sved i hukommelsen. De hadde også bukket under i den store kampen der kvinner og menn forsøkte å leve sammen i harmoni.

Grania stirret på det kalde, grå havet og følte plutselig en enorm respekt for sine egne foreldre. På et eller annet vis hadde

de klart det umulige. De hadde klart å inngå kompromisser, akseptere hverandre, og enda viktigere, forbli lykkelige i fire-ogtredve år.

Problemet var de enorme forventningene alle hadde nå for tiden. Behovene hadde økt. Et par var ikke bare bekymret for hvordan de skulle make å fø familien, eller hvor den neste pennyen skulle komme fra, eller kanskje til og med om spedbarna deres skulle overleve de farlige barnesykdommene. Nå var det ikke så mye snakk om å holde kroppen varm gjennom en lang vinter, men hvilke merkeklær man skulle gå med på jobben. I våre dager var det få kvinner i vestlige land som måtte kysse sin ektemann farvel uten å vite om han ville komme helskinnet tilbake fra krigen. Sannheten var at de for lengst hadde passert stadiet der overlevelse var den viktigste kampen i hverdagen.

«Nå *krever* vi at vi skal være lykkelige. Vi tror vi fortjener det.» Grania snakket høyt og misunte mer enn beklaget foreldrenes evne til å godta forholdene slik de var, og være fornøyd med det. De hadde lite av det materielle og en heller begrenset horisont. Ulogiske ting fikk dem til å smile, men det smilet røpet en felles forståelse for hverandre og deres lodd. De levde i en liten verden, men den var i det minste trygg, trass i sine begrensninger, og knyttet dem sammen. Hun og Matt, derimot, bodde i en åpen storby der himmelen representerte yttergrensen for begge to, og der det var uhyggelig få begrensninger.

«Hei, Grania.»

Det var Auroras stemme. Hun snudde seg og så på henne, og tenkte at hun lignet en alv som forflyttet seg lydløst i sitt eget rike.

«Hei, Aurora. Hvordan har du det?»

«Takk, bare bra. Skal vi gå?»

«Ja. Jeg har med meg det vi trenger.»

«Jeg vet det. Jeg har allerede sett det du har i bæreposen.»

Grania reiste seg føyelig, og sammen gikk de oppover mot huset.

«Kanskje du får hilse på pappa,» sa Aurora. «Han sitter på kontoret sitt. Men han kan ha hodepine. Han har veldig ofte hodepine.»

«Sier du det?»

«Ja. Det er fordi han ikke bruker brillene sine og anstrenger øynene når han leser alle dokumentene.»

«Det er dumt, ikke sant?»

«Mamma er død, vet du, så han har ingen til å passe på seg, bortsett fra meg.»

«Jeg er sikker på at du er flink til å passe på ham,» forsikret Grania da de nærmet seg hageporten.

«Jeg gjør mitt beste,» sa Aurora da hun åpnet den. «Dette er Dunworley House, og her bor jeg. Lisle-familien har hatt eien-
dommen i to hundre år. Har du vært her noen gang?»

«Nei,» svarte Grania da hun fulgte etter Aurora gjennom porten. Vinden som hadde hvislet rundt ørene på dem mens de gikk oppover bakkene, ga seg plutselig. Det skyldtes en solid hekk av bjørnebærbusker og den viltvoksende fuksiaen West Cork var berømt for, som sto vakt rundt huset og beskyttet beboerne etter beste evne.

Grania så forbløffet på den vakre og velstelte hagen som lå som et plettfritt, mykt forkle rundt den strenge, grå bygningen. Lave laurbærhekker kranset stien som førte opp til huset. Grania fulgte etter Aurora mot inngangsdøren, og da fikk hun øye på alle rosebuskene, som var tørre og fargeløse nå, men som om sommeren ga nødvendig liv til de dystre omgivelsene.

«Vi bruker aldri hovedinngangen,» sa Aurora og svingte mot høyre, fortsatte bortover stien langs huset og rundt hjørnet. «Pappa sier at den ble låst da konflikten med britene brøt ut, og så mistet noen nøkkelen. Det er denne inngangen vi bruker.»

Grania befant seg på en stor gårds plass som var forbundet med hovedveien via en oppkjørsel. På plassen sto en splitter ny Range Rover parkert.

«Kom,» sa Aurora og åpnet døren.

Grania fulgte etter henne gjennom en forgang og inn i et stort kjøkken. Et enormt bondeskap med tallerkenhyller dekket en hel vegg og vaklet nesten under vekten av et servise i hvitt og blått i tillegg til annet porselen. En svær komfyr opptok det meste av plassen ved en annen vegg, og ved en tredje så Grania en gammeldags, firkantet porselensvask nedfelt i ben-

ken mellom to skap med slitt laminatplate. Midt i rommet sto et langt eikebord med stabler av aviser.

Dette var ikke et rom man kunne kalle hjemmekoselig, et sted der familien ville samles mens mor sto ved komfyren og laget en velsmakende middag. Kjøkkenet var spartansk, funksjonelt og kaldt.

«Jeg trengte visst ikke å ta med meg aviser,» bemerket Grania og pekte på stablene på bordet.

«Pappa bruker dem til å tenne opp i alle kaminene i huset. Han er så plaget av kulden. Skal vi rydde unna litt så vi kan komme i gang?» Aurora så forventningsfullt på Grania.

«Ja ... men bør du ikke fortelle noen at jeg er her?»

«Nei, nei.» Aurora ristet på hodet. «Pappa vil ikke bli forstyrret, og jeg har allerede fortalt Mrs. Myther at du skulle komme.» Hun lempet bunker med aviser ned på gulvet rundt bordet og pekte på den frie plassen hun hadde skaffet dem. «Hva mer trenger vi?»

«Vann til å blande ut limet.» Grania tømte ut innholdet i bæreposen, litt beklemt fordi hun følte seg som en inntrenger.

«Det skal jeg ordne.» Aurora fant en mugge i et av de overfylte skapene og fylte den.

«Og en stor bolle til å blande limpulver og vann.»

Aurora fant en egnet bolle, satte den på bordet foran Grania og fulgte nøye med mens limpulveret ble rørt ut. Øynene røpet hvor oppspilt hun var. «Er ikke dette gøy? Jeg elsker å gjøre slike ting. Den siste barnepiken min ga meg ikke lov til noe, for hun var altfor redd for at jeg skulle skitne meg til.»

«Jeg skitner meg til hele tiden,» smilte Grania. «Jeg lager skulpturer av materialer som ligner ganske mye på dette. Kom og sett deg ved siden av meg, så skal jeg vise deg hvordan vi lager en bolle.»

Aurora viste seg å være både lærevillig og lærenem, og en time senere ble en våt bolle av avisepapir stolt plassert over varmeplaten på komfyren.

«Når den er tørr, kan vi male den. Har du maling av noe slag?» spurte Grania mens hun vasket hendene i vasken.

«Nei. Jeg hadde det i London, men alt ble stående igjen der.»

«Kanskje jeg kan finne noe hjemme.»

«Kan jeg bli med og se hvor du bor? Det må være morsomt å bo på en gård.»

«Jeg bor ikke der hele tiden,» forklarte Grania. «Jeg bor i New York og er bare hos foreldrene mine inntil videre.»

«Å.» Aurora ble lang i ansiktet. «Mener du at du snart kommer til å reise?»

«Ja, men jeg vet ikke når ennå.» Grania tørket hendene på håndkleet ved vasken og merket at Auroras blick boret seg inn i henne.

«Hvorfor er du trist?» spurte hun.

«Det er jeg ikke.»

«Jo, det er du. Jeg ser det i øynene dine. Har noen gjort deg vondt?»

«Nei, jeg har det bra.» Grania merket at det granskende blikket fikk henne til å rødme.

«Jeg vet at du er trist.» Aurora la de tynne armene i kors over brystet. «Jeg vet hvordan det føles å være trist, og når jeg er det, reiser jeg i tankene til et magisk sted.»

«Hvor er det?»

«Det kan jeg ikke si, for da er det ikke magisk lenger. Eller mitt. Du burde også ha et.»

«Jeg synes det høres ut som et godt forslag.» Grania kastet et blick på klokken. «Jeg må nok gå nå. Det er lunsjtid. Du er sikkert sulten. Kommer det noen og lager mat til deg?»

«Mrs. Myther har nok satt noe til meg der inne.» Aurora pekte på spiskammeret. «Det er sikkert suppe igjen. Før du går, har du lyst til å se resten av huset mitt?»

«Aurora ... jeg ...»

«Bli med!» Aurora tok Grania i hånden og trakk henne med seg mot døren. «Jeg vil at du skal se det. Det er så pent.»

Grania ble trukket ut av kjøkkenet og inn i en stor hall med svarte og hvite fliser på gulvet og en elegant eiketrapp i det ene hjørnet. Så ble hun slept gjennom hallen og inn i en stor stue med høye, franske dører og utsikt mot hagen. Det var ulidelig varmt der inne fordi de svære, sprakende kubbene i den elegante marmorpeisen sendte varme i bølger ut i rommet.

Grania løftet blikket til veggen over peisen, og personen på

maleriet fanget kunstnerblikket hennes. Det var en ung kvinne med hjerteformet ansikt omgitt av masse titianrøde krøller. Hun så at trekkene var små og symmetriske, et kriterium på ekte skjønnhet. Blikket i de intenst blå øynene, en sterk kontrast til den hvite huden, var uskyldig, men samtidig erfarent. Som kunstner forsto Grania at portrettet var malt av en meget talentfull person. Hun snudde seg mot Aurora og så straks likheten.

«Det er moren min. Alle sier jeg ligner henne på en prikk.»

«Det gjør du,» svarte Grania rolig. «Hva het hun?»

Aurora trakk pusten dypt. «Lily. Hun het Lily.»

«Det er trist at hun døde, Aurora,» sa Grania vennlig.

Barnet fortsatte å stirre stivt på portrettet uten å svare.

«Hvem er dette, Aurora?»

Mannsstemmen bak dem fikk Grania til å fare sammen. Hun snudde seg og lurte på hvor mye inntrengeren hadde hørt av samtalen. Så snappet hun etter pusten.

I døren sto – Grania skjente på seg selv fordi hun tenkte i klisjeer, men her var det et *faktum* – den vakreste mannen hun noen gang hadde sett. Høy – over en meter og åtti – med tykt, velstelt, ravnsvart hår et par centimeter for langt slik at det lokket seg i nakken. Leppene var fyldige, men ikke så fyldige at de ble feminine, og øynene var mørkeblå, omgitt av tykke, svarte vipper.

Som kunstner kunne hun ikke la være å beundre den fantastiske beinstrukturen hans, de knivskarpe kinnbeina, den sterke kjeven og den perfekte nesen. Det var et ansikt Grania ønsket å huske i minste detalj slik at hun kunne forme det i leire ved en senere anledning.

Alt dette var plassert på toppen av en slank, velproporsjonert kropp. Blikket hennes ble trukket til de lange, følsomme fingrene som knyttet seg og så slappet av, noe som fortalte om en eller annen form for indre spenning. Totalinntrykket var en usedvanlig eleganse, noe hun vanligvis ikke forbandt med menn, men det garanterte at denne mannen ville få alles oppmerksomhet – så vel menns som kvinners – med det samme han kom inn i et rom.

Grania ga fra seg et sukk som var hennes profesjonelle re-

spons på en mann som etter hennes mening var på grensen til det fysisk perfekte. Dette, sammen med en fullstendig normal, kvinnelig reaksjon på en flott mann, fikk henne til å miste både munn og mæle.

«Hvem er du?» spurte han igjen.

«Dette er min venn Grania, pappa.» Aurora brøt stillheten, til Granias lettelse. «Husker du jeg fortalte at jeg møtte henne på klippestien i går? Vi har hatt det så morsomt på kjøkkenet i dag med å lage en bolle av lim og aviser. Når jeg har malt den, skal du få den i gave.» Hun gikk bort til faren og slo armene om ham.

«Så fint at du har hatt det moro, skatten min.» Han strøk henne kjærlig over håret og sendte Grania et halvsmil som rommet en viss mistenksomhet. «Så, Grania, er du på besøk i Dunworley?»

De mørkeblå øynene betraktet henne vurderende. Grania gjorde sitt beste for å samle seg, men munnen var tørr, og hun måtte svelge før hun sa: «Jeg er opprinnelig fra landsbyen. Jeg er født her, men har bodd utenlands de siste ti årene. Nå er jeg hjemme for å besøke familien.»

«Jeg skjønner.» Blikket hans gled til de høye, franske dørene med den fantastiske havutsikten. «Dette er et spesielt og magisk sted, og du elsker det, ikke sant Aurora?»

«Det vet du at jeg gjør, pappa. Det er det ordentlige hjemmet vårt.»

«Ja, det er sant.» Han flyttet oppmerksomheten tilbake til Grania. «Du må unnskyldte at jeg ikke har presentert meg.» Med Aurora hengende fast i armen gikk han nærmere og rakte ut hånden. «Alexander Devonshire.» De lange, slanke fingrene klemte om hennes.

Grania gjorde sitt beste for å kvitte seg med følelsen av å oppleve noe surrealistisk. «Devonshire? Jeg trodde Lisle-familien hørte hjemme her.»

Et par mørke øyebryn hevet seg nesten umerkelig. «Du har rett i at dette er Lisle-familiens hus, men jeg har giftet meg inn i familien. Min kone ...» – Alexanders blikk fløy til maleriet – «arvet Dunworley House, og en dag vil det gå videre til datteren vår.»

«Unnskyld meg ... jeg visste ikke ...»

«Det gjør ingenting. Jeg er vant til å bli kalt 'Mr. Lisle' her omkring.» Alexander trakk datteren nærmere og virket med ett tankefull.

«Det er best jeg kommer meg hjem,» sa Grania som følte seg ille til mote.

«Å, pappa, må hun gå? Kan hun ikke bli til lunsj?» Aurora så opp på faren med et bønnfallende uttrykk i øynene.

«Takk for tilbudet, men jeg må nok gå nå.»

«Selvfølgelig,» sa Alexander. «Det er snilt av deg å bruke tid på datteren min.»

«Det er mye morsommere å være sammen med henne enn med barnepiken. Hvorfor kan ikke Grania passe på meg?»

«Jeg er sikker på at hun har andre ting hun må gjøre, skatten min.» Alexander smilte unnskyldende til Grania over Auroras hode. «Og vi må ikke oppta mer av hennes tid.»

«Det er helt i orden. Jeg har hygget meg.»

«Kommer du tilbake i morgen når bollen er tørr – med maling?» sa Aurora bedende.

Grania så på Alexander for godkjennelse og fikk det. «Ja visst. Jeg skal se hva jeg kan finne.» Hun gikk mot døren, og Alexander steg til side og rakte henne hånden igjen.

«Takk skal du ha, Grania. Det er snilt at du vil ta deg tid til å underholde datteren min. Du må gjerne stikke innom når du har lyst. Hvis jeg ikke er her, bor Mrs. Myther i huset for å ta seg av Aurora.» Han fulgte Grania ut av stuen og gjennom hallen i retning av kjøkkenet. Aurora holdt ham i hånden. «Vil du gå og finne Mrs. Myther, Aurora, og si til henne at vi to kan tenke oss å spise lunsj nå?»

«Ja, pappa,» sa hun lydig. «Ha det, Grania. Ser deg i morgen.» Aurora snudde seg og forsvant opp trappen.

Alexander fulgte henne gjennom kjøkkenet til bakdøren. Da han åpnet den, sa han: «Jeg er klar over at Aurora kan være svært overtalende. Du må ikke la henne lure deg til å bruke mer tid på henne enn du selv ønsker.»

«Som jeg sa, har det vært riktig hyggelig.» Det å ha Alexander så nær, bare noen centimeter unna da han holdt døren åpen, gjorde det vanskelig for henne å tenke klart.

«Bare vær forsiktig. Jeg vet hvordan hun kan være.»

«Det skal jeg.»

«Fint. Jeg er sikker på at jeg kommer til å se deg her igjen ganske snart. Ha det bra, Grania.»

«Ha det bra.»

Da hun gikk over gårdsplassen på vei mot stien som førte til hageporten og videre langs klippene, følte hun et desperat behov for å snu seg og se om han fremdeles sto i døren. Hun gikk ut gjennom porten og fortsatte med raske skritt bortover klippestien til hun kom til yndlingssteinen. Der sank hun ned, andpusten og desorientert.

Hun la hodet i hendene og forsøkte å samle seg. Alexanders ansikt dukket opp på netthinnen. Hun følte seg overveldet og nesten redd fordi en mann hun bare hadde møtt i fem minutter, kunne ha slik virkning på henne.

Hun løftet hodet og så utover havet. Det var rolig der ute i dag, nesten havblikk. Havet var imidlertid et uhyre som når som helst kunne våkne til live og i løpet av få minutter skape et fullstendig kaos.

Da hun reiste seg for å fortsette på hjemveien, lurte hun på om det også kunne sies om mannen hun nettopp hadde møtt.

«Hei, det er meg. Vil du slippe meg inn?»

«Ja visst.» Matt trykte på døråpneren og gikk med tunge skritt tilbake til sofaen for å få med seg resten av baseballkampen.

Charley kom inn og lukket døren etter seg. «Jeg har med litt mat fra kinarestauranten. Det er favoritten din, skatt, sprøstekt and,» sa hun og satte kursen mot kjøkkenet. «Er du sulten?»

«Niks,» svarte Matt mens Charley fant et par tallerkener på kjøkkenet og åpnet vinflasken hun hadde med seg.

«Du må spise, ellers orker du ingenting.» Hun så på ham da hun satte maten og tallerkenene på salongbordet foran ham. «Her.» Hun rullet strimler med andekjøtt og søtlig hoisinsaus sammen som en pannekake og rakte ham det.

Matt satte seg frem med et sukk og tygget uinteressert i seg maten.

Charley laget en ny pannekake til ham og tok en slurk av vinen. «Vil du snakke om det?»

«Hva skal jeg si?» Han trakk på skuldrene. «Kjæresten min har reist fra meg av grunner jeg ikke vet eller forstår, og nekter å snakke med meg og forklare hvorfor.» Han ristet fortvilet på hodet. «Hadde jeg i det minste visst hva det var, kunne jeg ha gjort noe med det.» Han stakk en ny pannekake i munnen. «Forresten har ikke taushetstaktikken din virket. Grania har ikke ringt meg en eneste gang. Det var den strategien,» la han nedtrykt til.

«Så leit, Matty. Jeg trodde at dersom du ga Grania litt tid til å tenke, ville det virke positivt. Jeg trodde hun elsket deg.»

«Det gjorde jeg også.» Han skar en bitter grimase. «Kanskje jeg tok feil. Kanskje dette har mer med hennes følelser for meg å gjøre. Kanskje ...» – Han kjørte fingrene fraværende gjennom håret – «er svaret så enkelt som at hun ikke vil ha meg lenger, for jeg har vrenget hjernen, og jeg kan ikke komme på noe jeg har gjort som kan ha såret henne.»

Charley la en trøstende hånd på kneet hans. «Kanskje det var tapet av barnet, kanskje følelsene hennes har forandret seg ...» Hun trakk på skuldrene. «Unnskyld. Jeg har sluppet opp for plattheter.»

«Ja, det er ikke mer å si, er det vel? Hun er borte, og for hver dag som går, mister jeg mer av troen på at hun kommer tilbake.» Han så på Charley. «Synes du jeg bør gjøre det jeg opprinnelig tenkte og ta et fly over til Irland?»

«Jeg vet ikke. Jeg mener ikke å være negativ, men mitt inntrykk er at hun har gjort det mer enn klart at hun ikke vil ha noe med deg å gjøre akkurat nå.»

«Ja, du har rett.» Matt tømte vinglasset og fylte det på ny. «Jeg lurer bare meg selv når jeg forsøker å tro at det ikke er slutt, selv om hun er sikker på at det er det.»

«Hva med å vente til slutten av uken og se om hun ringer? Hvis hun gjør det, kan du jo gjøre som du har tenkt, og sette deg på et fly til Irland.»

«Kanskje, men jeg begynner å bli lei av å føle meg som skurken. Dessuten har jeg masse å gjøre. De neste to ukene har jeg flere gjesteforelesninger.»

«Stakkars, gamle Matty,» kurret Charley, «du har det virkelig vanskelig nå. Lov meg at det blir bedre på den ene eller den andre måten. Vi har alle hatt vanskelige stunder som dette ... da det ser ut som om alt er slutt.»

«Ja, jeg innrømmer det – jeg bor i byen for de nytelsessyke,» svarte han. «Beklager. Jeg foreslår at du drar hjem nå. Jeg er ikke særlig hyggelig selskap, det vet jeg godt.»

«Det er det venner er til for, Matty. De skal være der når man trenger dem. Apropos, jeg kom egentlig for å be deg om en tjeneste,» sa Charley.

«Hva da?» Fortvilelsen gjorde at han knapt fulgte med på hva som ble sagt.

«Om et par dager kommer det folk som skal pusse opp leiligheten min. De skal holde på i en måned, kanskje lenger, og jeg lurte på om jeg kunne bruke gjesterommet ditt mens de er der. Jeg betaler leie, selvsagt,» la hun til. «Og du kjenner meg. Jeg er ute de fleste kveldene og i helgene.»

«Du trenger ikke å betale meg. Som jeg sa, er jeg nedsyltet i arbeid og mer borte enn i leiligheten, så du må gjerne flytte inn når du vil.» Han reiste seg, lette i skrivebordskuffen og fant en nøkkel som han ga henne.

«Takk, skatt.»

«Ingenting å takke for. Skal jeg være helt ærlig, har jeg sikkert godt av selskap på tross av hva jeg har sagt. Du gjør meg en tjeneste.»

«Hvis du er sikker, er det flott. Jeg setter virkelig pris på det.»

Han dasket henne på beinet. «Og jeg setter pris på at du stiller opp for meg.»

«Helt i orden, Matty.» Charley smilte. «Det er absolutt ikke noe problem.»